

DESÁTERO BOŽÍCH PŘIKÁZÁNÍ

1. V JEDNOHO BOHA BUDEŠ VĚŘIT

CO JE TO VÍRA? Žd 11,1: "*Víra je podstata toho, v co teprve doufáme, je to pevné přesvědčení o věcech, které nevidíme.*" Věřit tedy znamená být o něčem pevně přesvědčen.

PROČ VĚŘÍM? Ne pro zřejmost pravdy, ale pro autoritu toho, kdo mi tyto pravdy předkládá. Věřím-li člověku, věřím proto, že jsem se přesvědčil o tom, že je důvěry-hodný. Podobně je tomu s vírou v Boha.

Ale jak mohu věřit, když Boha nevidím?

V jednom domě vypukl v noci požár. Všichni vyběhli ven. Až po chvíli zjistili, že jejich nejmladší není s nimi. Ten se zalekl kouře a plamenů a místo ven vyběhl do horního patra. Dům byl už natolik v plamenech, že nebylo možné toho chlapce odtamtud zachránit. Najednou se chlapec objeví v okně. Otec se postaví pod okno a volá: "Skoč!" Chlapec vidí však jenom plameny a kouř. Bojí se a křičí: "Tati, já tě nevidím!" A otec mu odpovídá: "Ale já vidím tebe! Skoč!" Chlapec skočí a otec ho bezpečně zachytí..."

Někdy Bůh do života člověka hmatatelně zasáhne sám. Jindy i od nás žádá skok víry. Kdo se dokáže na Boha spolehnout, toho Bůh zachytí. A každá naše další zkušenost s Bohem bude prohlubovat naši víru, že Bůh je hodný důvěry. Nejde jen o to *věřit v Boha*, ale též *věřit Bohu* - spolehnout se na něj. Čím víc důvěry Bohu dáme, tím víc budeme mít zkušeností s jeho věrností, tím víc se bude prohlubovat naše víra a spoléhání na Boha se stane naprostou samozřejmostí našeho života, poznáme, že Bůh nás nezklame.

VLASTNOSTI VÍRY:

- **Všeobecná:** Jestli uznávám Boha jako věrohodného, pak věřím všemu, co zjevuje on sám i skrze církev, jejíž je hlavou. Ježíš říká o církvi: "*Kdo vás slyší, mě slyší a kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá.*" (Lk 10,16)

- **Pevná:** Věřím s vnitřní jistotou.

- **Stálá:** Jsem ochoten raději se všeho vzdát, než zapřít Krista = víra bez "převlékání kabátů". Maminku také nezapřu a neopustím. A Ježíš není menší hodnotou!

- **Živá:** Musí se projevovat v mém životě (Jak 2,17: "Véra bez skutků je mrtvá.")

Křesťan má povinnost **vzdělávat se ve víře**. Abychom mohli Boha milovat, musíme ho nejprve poznat - musíme vědět, že Bůh je hodný lásky.

Bůh nám říká: "*Nebudeš mít jiného boha mimo mne.*" (Ex 20,3). Kdysi si lidé postavili zlaté tele a klaněli se mu jako Bohu. Falešní bohové jsou i dnes – sport, peníze, majetek, kariéra. . . Tyto věci samy o sobě jsou dobré. Falešným bohem se stávají tehdy, když jim člověk všechno podřídí (*za peníze cokoliv, nemohu v neděli do kostela – mám fotbal...*).

NĚKTERÉ (NEJČASTĚJŠÍ) HŘÍCHY PROTI VÍŘE:

POCHYBNOST VE VÍŘE - Pochybnost, která v nás sama od sebe vznikne, není ještě hříchem. Ovšem nesmíme tuto pochybnost nechat v sobě růst. Nejlépe je vyřešit ji rozhovorem s někým, kdo je vzdělaný ve víře.

Proviňuje se:

- Kdo své pochybnosti neřeší a tak vydává svou víru do nebezpečí - **LH**. Kdo takto vydává svou víru do velkého nebezpečí - **TH**.

- Kdo přímo souhlasí s myšlenkou, že by mohlo být nepravdou, co Bůh zjevil a co církve k věření závazně předkládá (tvrdošíjná pochybnost) - **TH**.

(Pozn.: *TH = těžký hřích, LH = lehký hřích. Pro posouzení konkrétní viny je vždy potřeba brát v úvahu zásady uvedené výše!*)

BLUDAŘSTVÍ - Tvrdošíjné neuznávání nebo vystupování proti některé z pravd, které církve závazně předkládá k věření - **TH**.

ODPAD OD VÍRY - Zřeknutí se přijaté katolické víry - **TH**.

ZAPŘENÍ VÍRY - Hřeší, kdo svým mluvením nebo jednáním chce vzbudit dojem, že není katolickým křesťanem - **TH**. Nemáme se zač stydět. Na svou víru můžeme být hrdí! Nejhorší jsou tyto zrady z vypočítavosti.

OKULTISMUS – Vyvolávání duchů, astrologie, kartáři, používání virgulí, kyvadelek, vzývání tajemných sil, kterým člověk nerozumí, apod. – **TH**. Tyto praktiky vtahují člověka do závislosti na démonických silách a ničí jej duchovně, psychicky i fyzicky.

POVĚRY - Člověk připisuje jevům, věcem, úkonům tajemnou moc, kterou nemají (např. nešťastné číslo 13, přelití poháru = do roka budou křtiny, černá kočka přeběhne přes cestu = budu mít neštěstí, apod.). V nepatrných věcech jde o **LH**, ve vážných i o **TH** (je třeba rozlišovat, jestli někdo věří, že pavouček pro štěstí mu štěstí skutečně přinese, anebo jestli postaví celý svůj život na tom, co mu věstkyně přečetla z "lógru").

Pozn.: *Křesťané však také někdy nosí na krku křížky, medailky, apod.! Nehřeší?* Nehřeší. Křesťané totiž nevěří, že ten kousek kovu nebo dřeva je ochráně, ale uctívají tak Krista, Pannu Marii, apod. a věří v jejich osobní ochranu, přímluvu a pomoc.

Do 1. přikázání patří také **NADĚJE**.

Naděje těsně souvisí s vírou. Nestačí jen věřit v Boha, je nutné též věřit Bohu! Kdo má naději ten věří, že Bůh o něm ví, že se o něj postará za všech okolností. Vrcholem křesťanské naděje je **víra, že máme šanci dosáhnout věčné blaženosti a že nám Bůh dá všechny prostředky nutné k dosažení tohoto cíle. Takto věříme na základě mnoha příslibů, které máme v Písmu svatém.**

HŘÍCHY PROTI NADĚJI:

ZOUFALSTVÍ - Člověk se vzdává veškeré důvěry v Boha. Tvrdí, že Bůh mu nemůže nebo nechce odpustit či pomoci na cestě ke spáse - **TH**.

POZOR! Různé stavy malomyslnosti, deprese, úzkostí *nejsou* zoufalstvím!!!

OPOVÁŽLIVÉ SPOLÉHÁNÍ NA BOHA - Člověk se domnívá, že dosáhne cíle i přes hranice stanovené Bohem (např. věří i ve spásu zatvrzelých těžkých hříšníků, kteří se ani ve chvíli smrti s Bohem nesmířili) anebo doufá v udělení prostředků mimořádným způsobem (např. obrácení ve chvíli smrti). Jedná-li se o opovážlivé spoléhání ve vážné věci, jde o **TH**, pokud jde o maličkost, jedná se o **LH**.

Součástí 1. přikázání je též MODLITBA.

Modlitba je rozhovor s Bohem. Je to dech duše. Přestane-li dýchat tělo, nastává smrt. Přestane-li se duše modlit, dopadá podobně. Kdo má rád druhého, rád s ním mluví. Kdo miluje Boha, jedná také tak.

Jak má vypadat správná modlitba? Podobně jako náš vztah k ostatním přátelům. Někdy na sebe jen zamáváme, někdy prohodíme pár slov, jindy si na sebe najdeme více času. S Bohem se máme setkávat v modlitbě především ráno a večer, před jídlem a po něm, ale také častěji během dne. Rozlišujeme modlitbu chvály, díků, proseb a smíru. Nejde tedy jen o "škemrání"! Modlitba naučená (Otče náš, Zdrávas...) má stejnou cenu jako modlitba vlastními slovy. Je dobré učit se rozmlouvat s Bohem nejen pomocí naučených formulí, ale též prostě - od srdce k Srdci.

ZÁVAZNOST MODLITBY:

- Modlitba během dne ani před jídlem a po jídle nezavazuje pod hříchem. Nicméně nemáme zapomínat na kontakt s Bohem a na vděčnost za přijatá dobrodiní.

- **Máme se modlit často, alespoň ráno a večer. Kdo se nemodlí ani ráno a večer, hřeší lehce.** Nejkratší modlitbou je zbožný kříž. Tedy i ten, kdo je v časové tísní, může tento příkaz splnit. Samozřejmě - zvláště večer - je dobré najít si na modlitbu více času. Doporučuje se v krátkém zpytování svědomí zhodnotit uplynulý den - klady i zápory - a dát si předsevzetí, nač se zaměříme příštího dne.

- **Kdo se po dlouhou dobu vůbec nemodlí, hřeší těžce.** (To se netýká těch, kteří se modlí alespoň v kostele při mši svaté.)

A co tzv. nevyslyšené modlitby? Bůh není automat na splnění přání. Někdy nám nedává to, co chceme, aby nám dal to, co bychom měli chtít. Bůh vždy naši modlitbu, která vychází z čistého a upřímného srdce, vyslyší. (**Nezapomeň na čistotu srdce, chceš-li, aby Bůh slyšel a vyslyšel!**) Když nám však nesplní naše představy, je to proto, že nám chce dát něco lepšího, i když my to možná nepochopíme hned. Leccos pochopíme poměrně brzy, leccos až po několika měsících či letech, kdy svůj život a Boží zásahy uvidíme v souvislostech, a leccos jistě pochopíme až na věčnosti.

ROZTRŽITOST PŘI MODLITBĚ: Objevuje se velmi často. Není-li úmyslná, nejedná se o hřích. Když si člověk uvědomí, že je myšlenkami jinde, než má být, má se pokojně vrátit k myšlenkám na Boha. **Vědomá a úmyslná bezmyšlenkovitost = LH.**